

som Elev. Hun kan ingen Løn forlange det første Aar, men der skal føres Kontrol med, at Pigen lærer noget. Ved Aarets Slutning holdes en Prøve, og de Husmødre, som ikke har lært Pigen noget, skal ikke oftere have Elever.

Fyns Stifts patriotiske Selskab gør et godt Arbejde i den Retning. Barne-pigen og Ammen maa selvfølgelig passe deres Arbejde ogsaa efter Kl. 7; i Stedet for maa de have deres Fritid om Dagen.

„Paa Dansk Kvindesamfunds Vegne takker jeg tilsidst for den Opmærksomhed og Interesse, hvormed De har fulgt Forhandlingen. Tænk nu over Tingene, og gør enhver paa sin Maade noget for at faa Forholdene forbedrede.“

Børnene og Fabrikloven.

Vi har en lille Pige, der snart er 11 Aar gammel. Hun fik forleden et Par Teaterbilletter forærende: en til sig selv og en til sin Moder, for at hun kunde faa Forklaring paa, hvad der gik for sig; vi saa „Kong Rénés Datter“ og „Konservatoriet“.

Næste Morgen, da jeg fulgte hende til Skole, fortalte hun sin lille Søster om alt det smukke, hun havde set, om Kongens yndige, blinde Datter, om den prægtige Ridder med den vajende Fjederbusk, om de dansendes lette Spring, om de smaa Børn, som dansede med.

„Ja, der var flere, som ikke var større end du, maaske ikke en Gang saa store, og de dansede saa nydeligt! Men synes du ikke, Moder, at de skulde have spillet Balletten først og „Kong Rénés Datter“ bagefter?“

„Hvorfor det?“

„Jo, for at de smaa Børn kunde komme tidligere i Seng! De maa jo blive forfærdelig trætte! Ogsaa Dagen efter! Men de voksne kunde jo nok taale det.“

Mon ikke vi voksne burde renoncere paa den Fornøjelse at se Smaa-børn danse for at more os paa en Tid af Døgnet, hvor de burde være i Seng for at samle Kræfter til den næste Dags Arbejde?

Og mon det vilde være til Skade for Land og Folk, om vore Pige-børn, naar de bliver store, fik lidt Indflydelse paa — — — ja paa alt muligt, som angaar Land og Folk?

En Moder.

Borgerrepræsentantvalgene.

Altsaa kan vi skatteydende Kvinder heller ikke denne Gang faa Lov til at være med ved Borgerrepræsen-

tantvalgene, som finder Sted her i Byen i denne Maaned!

Det hører nu en Gang med til dansk Politik — saaledes synes det i det mindste for os udenforstaaende Kvinder — at snegle sig langsomt fremad. Men naar det endda blot gaar fremad, saa er der dog Haab for dem, der venter, og som ikke kan komme frem, uden Lovgivningsmyndighederne „give Lov“.

Og Kvinderne bør efter de Forhandlinger, der i Aar er ført paa Rigsdagen „om vor kommunale Valgret, have det bedste Haab. Alle Partier er jo enige om, at Valgretten bør og maa vi have, naar vi svarer den samme kommunale Skat som betinger Mandens Valgret.

Vi har derfor kun et at sørge for nu, det nemlig, at der straks i Begyndelsen af næste Rigsdagssamling indbringes et Lovforslag om at give skatteydende Kvinder lige kommunal Valgret og Valgbarhed med Mændene, og denne Lov bør angaa alle Landets skatteydende Kvinder og ikke blot Københavns, som i det i Aar forhandlede Lovforslag. D'Herrer Rigsdagsmænd, der i denne Samling har stemt for dette Lovforslags Paragraf om Kvinders Valgret maa jo nemlig kunne indrømme os, at vi ikke vedblivende kan vente paa at faa denne Sag vedtagen, indtil man kan blive enige om alt andet, der kan være opstillet i et Lovforslag.

Kvindernes kommunale Valgret og — lad os ogsaa sige Valgbarhed — er en Sag for sig og en Sag af saa stor Betydning, at vi, uden at ville kaldes ubeskedne, kan forlange, at det Spørgsmaal fremmes, uanset Rigsdagsmændenes Uenighed om Grænsen for Valgcensus eller Forholdstalsvalgmaaden. Dermed være ikke sagt, at disse sidste Spørgsmaal ikke interessere Kvinderne, eller at vi ikke har vor Mening om denne Sag lige saa vel som Mændene. Men ingen kan forlange af os — der ikke har Valgretten —, at vi rolige og taalmodige skulde sige: „Ja saa venter vi til I Herrer Rigsdagsmænd en Gang bliver enige om alt muligt mellem Himmel og Jord, til I har faaet alt ordnet paa bedste Maade for Mændene.“

Det ser undertiden ud, som om Mændene ventede denne Resignation af os! Men om det nu var os — Kvinderne — der sad inde med Borgerrettighederne og Mændene der stod udenfor og saa til, mens vi styrede Land og By eller valgte dem, der styrer Land og By, mon Mændene saa ikke vilde sige det samme som vi: „Giv os først og fremmest Valgret. Stil os lige for Lovene. Saa bliver der en fælles Sag at kæmpe om og for — og saa naar vi langt hurtigere frem, og langt bedre og langt lettere frem, end naar I Kvinder staar alene.“

Saaledes vilde Mændene sikkert tale, og saaledes taler nu vi udelukkede Kvinder til Mændene: „Giv os først og fremmest Valgret, saa kan vi altid blive enige og uenige om alt det fælles, vi da faar at forhandle om.“

Louise Nørhønd.

Kvinders Erhvervsret.

Ved Højesteretsdom af 6. Marts d. A. har det i „Kvinden og Samfundet“ af 27de Februar omhandlede Spørgsmaal til Dels fundet sin Afgørelse, saaledes at en Kvinde (Enke eller ugift), som allerede er i Besiddelse af et Næringsbevis, ikke ved sit Ægteskab mister dette, naar hun blot i Forvejen har oprettet en Ægtepagt, i Følge hvilken det paagældende Erhverv forbliver hendes Særeje.

Hvor vidt derimod en gift Kvinde, der har Særformue og udelukkende Raadighed over samme, vil kunne erhverve Næringsadkomst, vil bero paa, hvad der vedtages i den forventede nye Lov.

I begge Tilfælde vil det dog blive den nødvendige Forudsætning, at Manden ikke driver Næringsbrug, der er uforeneligt med det Næringsbrug, som Konen driver.

Saaledes er f. Eks. Vinhandel med Ret til at have siddende Gæster „uforeneligt“ med noget andet Handelsborgerskab.

V.

En Skandale

har sat Sindene i Bevægelse i den københavnske Kvindeverden, meddeler „Nylænde“. Følgende Erklæring i flere danske Blade fra Dansk Kvinderaad giver Nøglen.

Herefter følger nu et Aftryk af Kvinderaadets for danske Læsere bekendte Erklæring, fremkommet paa Grund af en vis sensationel Annonce i et herværende Blad.

„Nylænde“ fortsætter:

„Det Blad, hvori Avertissementet stod, er „Kvindernes Blad“. Den meget opsigtsvækkende Annonce om Præmiering af skønne Kvinder — Konkurrence mellem Kvinder af alle Nationer — findes i 22. Februar Nummeret.

Men Dansk Kvinderaad er selvfølgelig undskyldt. Det er vel de engelske Damer, som har ladet sig narre.

Et grotesk Udslag af den bedrøvelige Kendsgerning, at „Kvindesagen“ for Tiden er kommet paa det Popularitetens Standpunkt, at den udnyttes af egenlystige og pengegriske Entreprenører — er det.

Hvad vi tidligere har varslet og længe har set en Mængde Vidnesbyrd om — kan nu beskues af alle.

Vi skulde slet ikke have noget imod, at der kom flere af samme grovkornede Kaliber i Tide, saa Folk kunde faa Øjnene lidt bedre op for, hvad det er, de i al Stillehed sluger under lidt finere Former rundt omkring i Landene.

Den Reaktionsstrøm, vi nu er inde i, er af en væmmelig Art. Thi at det i Grunden er Reaktionen, som for Tiden driver sit Spil, ogsaa i Presse og Literatur, under Beskyttelse af Ordet Kvinde, er der ikke Tvivl om.

Bevidst Principreaktion, principfri Spekulation tilsættes nogle Draaber af Kvindesag og andre ægte Sager — Naiviteten og Kritikløsheden sluger

Blanding. Varietégénren vokser og trives.

Men vi kommer vel ud af dette Strømdrag ogsaa, og ogsaa denne Tid har Storhed ved sig. Den prøver Hjertet og Nyrer — og Hjernen med.

De, som nu ikke forvirres, men staar fast, de er at stole paa, de, som falder fra, de er ikke værd at have med.*)

Men for de yngste og for dem, der endnu ikke har taget Afgørelsen, kan det nok være slæmt, desværre.“

En Fane i Arbejde.

Takket være en venlig Indbydelse fra Frk. Konstantin-Hansen og Bindebøll havde vi forleden Lejlighed til at tage et Arbejde i Øjesyn, som man ikke ser hver Dag. Det var den Fane, der skal pryde den danske Pavillon paa Verdensudstillingen.

Broderiet af det meget indviklede Rigsvaaben har beskæftiget ikke mindre end 14 Par flittige Hænder i henvend 2 Maaneder, men saa bliver det ogsaa syet to Gange. To Gange, fordi Fanen skal kunne ses fra to Sider. Begge Dele vil blive kunstmæssigt tilpasset og øget sammen med Flagdugen.

Broderiet udføres paa almindeligt Lærred, som selvfølgelig helt dækkes. Der benyttes afvekslende Silke og Uld, der netop ved Modsætningen gør en fortræffelig Virkning. I Herme-linsbræmmen f. Eks. virker det bløde Uldgarn aldeles henrivende, medens Glandsen af Silken i Elefantordenens Kæde derimod næsten giver Indtryk af Metal og Emalje. Alt i alt har et sikkert kunstnerisk Øje vaaget over, at det stereotype og døde, som saa let følger med de heraldiske Frembringelser, er udelukket.

Den 29.—30. vil Fanen blive udstillet i det kendte Atelier Frederiksberggade 24, og vi opfordrer vore Læserinder til ikke at forsømme Lejligheden til at se et saa sjældent Arbejde. De som er heldige nok til at have en Pariserfærd i Perspektiv til Sommer maa gaa hen og se den danske Pavillons Fane nu, for at de, naar de en Gang ved Seinsens Bredder ser den vaje 14 Alen i Vejret, da maa have et Begreb om, med hvilken Flid, Omhu, Kærlighed og Kunstsans, den er udført. De, som derimod ikke trækker det store Lod, men maa blive hjemme, kan dog formentlig have Glæde af at se et fremragende og sjældent Kvinde-arbejde. Og glem saa ikke at tage den lille sorte Rytter paa Elefantens Nakke i Øjesyn!

Og til sidst vil vi ønske, at den smukke Fane maa vaje til megen Hæder for vort Land.

Dansk Kvindesamfunds Klubåften

i Mandags havde et alvorligt Præg. Hædersgæsten var Magister philosophiæ Hellenius fra Finland, der i et gri-

*) Udhævet af os.

Red.

En Hospitalsindlæggelse.

Jeg havde gaaet og skrantet den sidste Del af Sommeren, men tilskrev det vaade, kolde Vejrlig alt mit Ildebefindende. Appetiten var tagen af, saa den blev utrolig lille; bestandig havde jeg en Følelse, som jeg var dødtræt, og naar jeg vaagnede om Morgen, var jeg langt mere træt end om Aftenen. Uafbrudte Smerter, kun varierede i Stykke — gennemjagede mit Legeme.

Alligevel troede jeg ikke, at jeg var syg: Jeg havde haft en stor Sorg og overanstrengende Arbejde; dertil kom det daarlige Vejr; alt dette blev for mig naturlige Grunde til Ildebefindende. Saa kom der et Par Dage, hvor jeg kun under store Smerter kunde røgte min Dont, og hvor jeg i Løbet af hele Døgnet kun nød lidt Franskbrød og nogle Kopper Te — og en

skøn Morgenstund kunde jeg ikke staa op af Sengen: Fødderne var ømme, som om de var knuste, og aldeles lamme. Jeg blev liggende med en underlig uklar Forestilling om, at mine overordnede og mine Kolleger vilde undre sig over min Fraværelse. Der kom en Slags Halvdøs over mig, og da jeg vaagnede hen ad Aften, var Ømheden og Lamheden stegen op til Knæet.

Kort at fortælle: Jeg er ene, og jeg laa i 36 Timer, før en tilfældig besøgende fik Nys om min Filstand.

Der kaldtes Læge.

Det var Gigtfeber.

Jeg skulde hurtigst muligt paa Hospitalet. Men de forskellige Formaliteter, blandt andet de Penge, man skal have med straks, gjorde, at det varede 20 Timer, fra Lægen skrev Indlæggelsesordren og til Portøren afhentede mig.

Tyve frygtelige Timer!

Feberen kom først om Natten, hvor jeg laa ene. Jeg vidste, at jeg havde

Feber, og kæmpede af yderste Evne for at holde min Fornuft sammen. Alligevel forvandlede Tapetpapirets Arabesker sig for mine Øjne til glubende Dyr, der vilde overfalde mig hjælpeløse Stakkel, der nu var aldeles lam i mit hele Legeme, kun med lidt Bevægelsesevne i Hænderne. Og den uskyldige Sovekammerampel blev en glødende Sol, der brændte mig, saa jeg laa badet i Sved.

Det var, som om Natten ingen Ende vilde faa. Jeg havde forlængst drukket de Glas Vand, som man havde sat ved min Seng. Med den raske Haand følte jeg paa mit Legeme; det var stift og — jeg syntes det — koldt. Hørelsen var saa mærkelig forstærket, medens Synet var svagere.

Saa var der en Tanke, der slog mig: „Dette her er Døden. Denne Kulde, denne Lammelse, denne Sved, det er Døden; du ligger her og dør, ene, ganske ene. Og de vil slet ikke have dig paa Hospitalet, for du skal simpelt hen kun dø.“

Saa blev det Morgen; og den af mine Slægtninge, som skulde skaffe mig paa Hospitalet, kom for at se til mig. Hun forsikrede mig, at Hospitalsvognen kom Kl. 1.

Det gøs i mig, naar jeg tænkte paa, at jeg skulde bæres ned ad den smalle stejle Trappe og lægges i en Kurv. Mit Legeme var blevet saa ømt, at jeg end ikke kunde taale, at der laa et Duntæppe over mig. Jeg var saa bange for den Transport, at jeg i mit stille Sind ønskede, at jeg maatte faa Lov til at ligge og dø i Fred, hellere end at skulle tages paa af haarde Mandshænder og skumples af Sted i en Kurv. Og saa ligge der ude paa Hospitalet i samme Værelse som en halv Snes andre syge Kvinder — thi til Eneværelse strakte mine Midler ikke.

Smerterne forøgedes, Feberen steg og jeg gruede for, hvad der skulde ske.

Der lød en forsigtig Ringning. Portørerne traadte ind.